

Aan mijne lieve moeder den 28sten december 1850 (*) – J.J. Cremer

Verjaardagsgedicht voor zijn moeder Louise Nagel. In het gedicht gaat Cremer in op het overlijden van haar zoon Alexander Lodewijk die kort daarvoor, 7 december 1850, was overleden. Cremer laat in het gedicht zijn broer spreken.

Waar zijn er rozen zonder doornen?

Waar is er zonlicht, zonder schaduw?

Waar is er vreugde zonder lijden?

Welk sterveling mag zich staag verblijden?

Wie droeg nooit 't zwarte kleet der rouw?

-

Waar zijn ze toch die uitverkoornen,

Die rozen vinden zonder doornen?

Voor wie de zonne nimmer nijgt?

Die 't leed der aard, bij naam slechts kennen?

Die aan de vreugd zich leerden wennen

Voor wie de feestklank nimmer zwijgt.

O', mogt er hier of daar,

Ook al een sterveling wonen,

Die in zijn levenskelk,

Geen alsemdroppeel vond.

Hem is de dag der vreugd,

Geen dag meer van verkwikking

Hem wordt de dag des doods,

Een toekomst vol verschrikking,

De scheiding van deez aard',

Een droeve lange stond.

-

Gelijk het lieflijk licht

Der zon na donkere nacht,

't beklemd gemoed verruimt

Met ongekende kracht;
Gelijk haar gulden gloed,
Van d'aard verdwijnen doet.
Zóó stort ook deze dag
Weer licht en vreugde in 't harte
Zóó geeft ook deze stond,
Een blij gevoel, na smarte,
Na smarte! Smarte! Droeve en bang.

-.-.-

Der moeder die haar jongste zoon
Haar lieveling beweent
Die, met den vader, heeft getreurd
Doch door gods woord werd opgebeurd
't is haar geboortedag,
Dat feest zoo vaak te saam gevierd
Gevierd zoo keer op keer.
Dat feest brak door de nev'len heen,
En schoon de dierbre niet verscheen
Hij viert het bij zijn' heer.
Ja, schoon dat broze ligchaam, niet
Meer in ons midden is,
De geest van onzen lieveling
Die woont ook nú in dezen kring
De geest die is er wis.
En wat hij moeder zeggen zou,
Zoo hij slechts woorden sprak...
O! 'k geef z'in menschentaal u weer,
Ik schreef het, door zijn geest ten neer
Die ons zoo vroeg verliet:

"O, moeder treurt niet meer,

Waarom zoudt gij nog weenen?

Ik leef zoo zalig nu,

Bij Jezus onzen heer;

Geen kwaad lokt mij meer aan,

Ik woon hier bij de reinen,

Geen zonde, ramp, of dood,

Geen tranen zie ik meer.

O! Moeder, welk genot,

Wat smaakte ik zoete vreugde:

Toen ik dat lieve kind,

Mijn zusje wederzag,

Zoo scheen een engeltje,

Ik kan 't u niet vermelden

Hoe wij met liefdevuur

Elkaar in d'armen snelden,

O' op het henengaan,

Volgt een zoo schoone dag.

Ja, 'k zag hen allen weer,

Die wij op aarde minden,

Die oude dierbre vrouw,

Maar nu verjongt en schoon,

Zij allen zalig nu.

Die eer ontslapen' vrinden,

En juichend' in hun lot,

Der zonden 't diepst berouw..

O! moeder waart gij hier

In 't zalig oord des levens

Met vader, met mijn broers

En zusters al te gaar,

Dan zouden wij hereend

In reinheid samen leven.

Want Jezus is hier ook,
Die steun en middelaar.
Maar neen – neen 'k eisch dit niet
Kondt g'al te samen komen
Dan werd mijn wensch een beê
Maar nu, neen blijf op aard'
Zijt gij O, moederlief,
Nog lang een steun der onzen,
Dat lang in warmen gloed,
Uw' harten saam mag bonzen,
Blijft lang nog langen tijd
Dáár, voor elkaar gespaard.
Doch slaat eens 't droeve uur,
Dat bange uur van scheiden,
O! vader, zusters, broers,
Eilieven treurt dan niet,
Ik reikhals naar de komst,
Der lieve, beste moeder.
Benijdt dan 't jonge kroost,
Die teed're moeder niet"

Handschrift uit de Koninklijke bibliotheek:

Aan mijne lieve

Moeder

den 28de December 1850. (1)

Waar zijn er rozen, zonder doornen?
Waar is er zonlicht, zonder schaaun?
Waar is er vreugde, zonder lijden?
Welk sterfeling mag zich staag verblijden?
Wie droeg nooit 't zwarte kleed der rouw?

Waar zijn ze toch die uitverkorenen,
Die rozen vinden, zonder doornen?
Voor wie de zonne nimmer rijgt?
Die 't leed der aard, bijnaam slecht kennen?
Die aan de vreugd zich leerden wenschen?
Voor wie de feestklank nimmer zwijgt?

U' moogt er hier of daar,
Ook al een stervling wonen,
Die in Zijn levenskelk,
Geen alsemdroppel vondt.
Hem is de dag der vreugd,
Geen dag meer van verknutking,
Hem wordt de dag des doods,
Een toekomst vol verschrikking,
De scheiding van dees aard;
En draene bange stond.

Gelyk het lieflyk licht
Der zon na donkere nacht,
Beklemd gemoed verruimt
Met ongekende kracht;
Gelyk haar gulden gloed,

De nevelen dik en zwart,
Van d'aard verdriegen doet,
Zoo stort ook deze dag,
Weer licht en vreugde in 't harte
Zoo, geeft ook dezer stond,
Een blij gervel, - na smarte,
Na smarte! - smarte! droere en bang.

Der Moeder die haar jongste zoon,
Haar lieveling bemeeent
Die, met den Vader, heeft getrouwd
Doek door Gods Woord werd opgebeurd
Is haar geboortedag, -
Dat feest zoo vaak te saam gevierd
Gevierd zoo keer op keer,

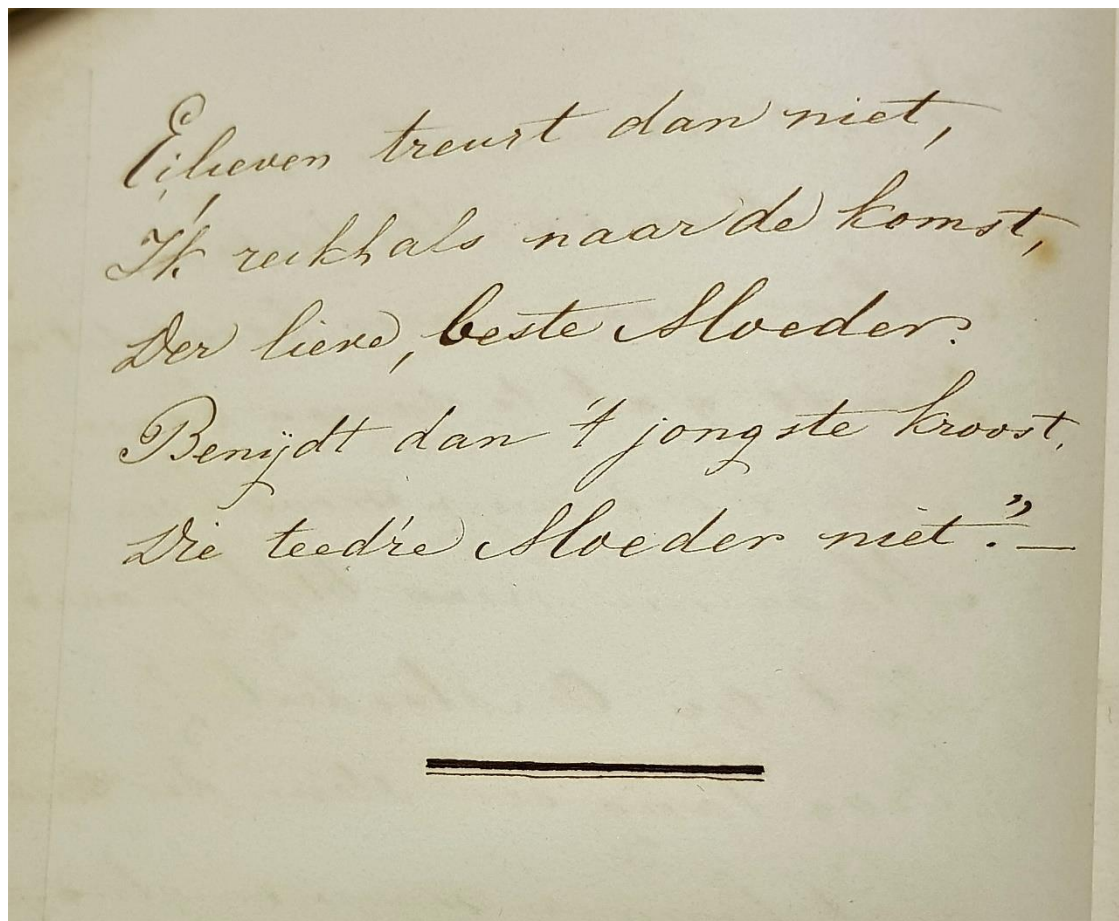
Dat fust brak door de nerlen heen,
En schoon de dierbre niet verscheen,
Hij viert het bij zijn Heer.
Ja, schoon dat broze ligchaam, niet
Heer in ons midden is,
De geest van onsen lieveling
Die woont ook nu in desen kring
De geest die is er mis.
En wat hij Moeder zeggen kon,
Zoo hij slechts woorden sprak...
O! ik geef z' in menschentaal u weer,
Ik schreef het, door Zijn Geest ten reer
Die ons zoo vroeg verliet:

O! Moeder treurt niet meer,
Waarom zoudt gij nog weenen?
Ik leef zoo zalig nu,
Bij Jesus onzen Heer;
Geen kwaad lokt mij meeraan,
Ik woon hier bij de reinen,
Geen zonde, ramp, of dood,
Geen tranen zie ik meer.

O! Moeder, welk genot,
Wat smaakte ik zoete vreugde:
Toen ik dat lieve kind,
Mijn Zusje medersag,
Zoo schoon een Engeltje,
Ik kan't U niet vermelden
Hoe mij met liefdeuur
Elkaar in d'armen snelden,

O' op het herengaan,
Volgt een zoo schoon dag.
Ja, ik zag hen allen meer,
Die vrij op aarde minden,
Die oude dierbre vrouw,
Maar nu verjongt en schoon,
Zij allen zalig nu
Die eer ontslapen vrienden,
En juichend in hun lot,
Der zonden 't diepst berouwt.
O' Hoeder waart Gij hier
In 't zalig oord des levens,
Het Vader, met mijn broers
En zusters al te gaar,
Dan zouden wij hereend,
In reinheid samen leven.

Want Jesus is hier ook,
Die steun en Middelaar. —
Maar neen — neen 'k eisch dit niet
Zondt g' al te samen komen,
Dan werd mijn mensch een beest,
Maar nu, neen blijf op aard'
Zijt gij O. Maeder lief,
Nog lang een steun der onsen,
Dat lang in warmen gloed,
Uw harten saam nog bonzen,
Blijft lang nog langen tijd
Daar, voor elkaar gespaard.
Doch slaat eens 't droevend uur,
Dat bangs uur van scheiden,
O! Vader, zusters, broers,

Laatst bijgewerkt: 20 december 2018

www.jacobcremer.nl

-